

DEVASTACIÓ

(3 SONNETS NEGRES)

I

La infantesa s'esmuny com una illa perduda
d'on eixirem un jorn, amb el cor ple d'afanys;
boirines i calitges, fum adormit, els anys
han anat esborrant la singlada viscuda.
Les platges ofrenades, la sorra acollidora,
l'oreig gràcil i lleu, el boscatge distant,
són ombres que el record, marejol incessant,
no pot recuperar, i que l'ànima enyora.
Cerco en va una rada on poder recalar,
paradís retrobat on el goig avivar,
i tot són estimballs, rost i eixut espadat.
Mar enllà vaig salpant cap a la nit pregona,
i l'abís s'obre vast, trist taüt sota l'ona,
mentre el far del passat és un ull aclucat.

II

El llamp fendeix la tarda, glauca i nua palpebra,
catau d'un sol poruc colgat sota tous vels;
el tro brufola ordint neguits dins la tenebra
i dins el pit de l'home, caldera de recels.
Solia el cor nodrir-se amb l'escenografia
de sòrdides tempestes, dels grans terrabastalls
que aboca la natura, però càndid és qui es fia
dels seus focs d'artifici, dels seus escarafalls.
L'eixarreït rostoll es folrarà de blat,
d'estels s'esmaltarà el cel ennuvolat,
i el llir que el vent escapça veurà la primavera.
Voldria jo gaudir d'aquest ritme incessant,
però mon batec efímer expira a cada instant:
és tot el meu desfici, no tinc altra quimera.

III

Tinc l'ànima llastada de sutures,
l'ahir és inventari d'esgarrinys,
he errat tots els meus itineraris,
mon mapa és un embull de laberints.
Cerco en va una via de sortida
i m'ho nega un escamot d'enemics
que m'assetja tothora sense treva
clavant les seves urpes cor endins.
El bes ombrívol i opac del desastre
m'ha sempre condemnat a ser infeliç,
mon camí guerxo mena a l'infortuni,
Res no podrà mai tòrcer el meu destí.
Tot són presagis sòrdids de naufragi,
cap far no lluu dintre la negra nit.